ובשעת הרגל שהבשר מרובה אף איברים מותרות:

גמ' לא צורכה דלא בהר הביה קודש (א)רבי בא ר' חייה בשם רבי יוחנן חזקה שאין הכהן מוציא מן הלשכה מעות עד שהוא מחלל על הבהמה: בשר שנמצא כו': רבי לעזר בשם ר' הושעיא [א]הסיע דעת טעון עיבור צורה א"ר הושעיה [א] מתני' אמרה כן תעובר צורתו ויצא לבית השריפה א"ר [ב]יוסי ויאות לאכלו אין את יכול שמא נתקלקל צורתו לפום כן צריך מימר תעובר צורתו ויצא לבית השריפה: נמצא בגבולין וכו': רבי קריספא בשם (ב)רבי יוסי ברבי חנינה איברים נבילות לוקין עליהן משום נבילה מתניתא אמרה כן איברי נבילות וחתיכות מותרות חתיכות מותרות [ג] לא ממש ודכוותה איברים נבילות לוקין עליהן משום נבילה רבי קריספא בשם רבי יוסי ברבי חנינה אם[ג] היו מחרוזות מותרות תשע חנויות [ג] מוכרות בשר נבילה ואחת מוכרת בשר שחוטה נתחלפו לו חושש ולנמצאת הולכין אחר הרוב תשע[ג] חנויות מוכרות בשר שחוטה ואחת מוכרת בשר נבילה נתחלפו לו חושש ולנמצאת הולכין אחר הרוב א"ר יוחנן הנמצא ביד נכרי כנמצא בפלטיא (ג)רבי לעזר בי רבי חגי הוה מסמך לר' מנא חמא לחד ארמאי מקטע מן סוסיה ומפיק לברא א"ל [ג]הדא היא דאמר רבי יוחנן הנמצאה ביד נכרי כנמצא בפלטיא א"ל כן א"ר יוסי [ד]ר' והן שראו אותו יוצא ממקולין של ישראל חד בר נש בציפורין אזיל בעי מיזבון קופר מן טבחא ולא יהב ליה אמר ליה לחד רומיי ואייתי ליה א"ל לא נסבית על כרחיה א"ל ולאו בשר דנבילה יהבית ליה רבי ירמיה בשם ר' חנינה מעשה[ד] בא לפני ר' ואמר לא כולא מיניה מיסר מקולין דציפורין רב נחת לתמן חמתון מקילין וחמר עליהן חד בר נש אזיל בעי

לחתיכות קטנות אלא הכשרות למכרן או לתת אותן לקדרה: שהבשר מרובה. ואין חותכין הבשר לחתיכות קטנות אלא מבשלים אותו איברים: גמ' ופריך לא צורכה. לא ה"ל לתנא למתני אלא בהר הבית קדש דודאי מתרומת הלשכה נפל שהרי אין אדם רשאי לכנוס לשם במעות צרורין בסדינו: חזקה שאין הכהן. הגזבר אין מוציא מעות מן הלשכה אלא אם כן נתחלל הלכך כל הנמצא בהר הבית חולין: הסיע דעת. היסח הדעת מן הקדשים אע"ג דפסולין טעונין עיבור צורה קודם שריפתו: מתניתא אמרה כן. כלומר מתני' נמי דייקי: ויאות. בתמיה וכי שפיר קאמרת דלמא במתני' אין הטעם משום היסח הדעת דכל שהוא בעזרה לא מיקרי היסח הדעת דליכא למיחש לשום טומאה והכא היינו טעמא דפסול שמא כבר נתעברה צורתו לפיכך טעון עיבור צורה ודאי אבל כל שנפסל בהיסח הדעת בודאי אפי' עיבור צורה אין צריך: לוקין עליה משום נבלה. דודאי נבלה היא: חתיכות מותרות לא ממש. דמותרות לאכול ה"ג איברים נבלות נבלות ממש דלוקין עלייהו: אם היו מחרוזות. קשורות זו בזו מותרות דודאי נפלו מיד אדם כשוגג: נתחלפו לו. אינו יודע איזו היא: חושש. ומספיקא אסורות כולן אבל אין לוקין עליו דכל קבוע כמחצה על מחצה דמי: ולנמצאת הולכין אחר הרוב. דכל דפריש מרובא פריש ומודאי טריפה הוא ולוקין עליו וכן אם הרוב כשירות אם פריש מותר אפילו באכילה: הנמצא ביד נכרי. בשר הנמצא ביד נכרי כאילו נמצא ברה"ר אם רוב טבחי ישראל מותר: הוה מסמך. היה סמוך על רבי מנא וראה נכרי א' חותך בשר מן הסוס ויוצא לחוץ: א"ל הא דאר"י הנמצא ביד נכרי כנמצא ברה"ר. ומותר אפי' ניחוש דלמא מן בהמתו חתך ואפי' מקולין וטבחי ישראל ניהו יש לאוסרו: א"ל. הכי אר"י רבי והוא שראו הנכרי יוצא מן המקולין של ישראל או שמכירין להתירו: חד בר נש וכו'. אדם אחד בציפורי הלך ליקח בשר מן הטבח ולא נתן לו: א"ל. לחד נכרי שיקח לו והביא לו: א"ל. הרי בר נש לטבח לא לקחתי בע"כ ממך שהנכרי הביא לי: אמר. הטבח ולאו בשר נבילה מכרתי לנכרי: מעשה זה בא לפני רבי. ושאל לו אם נאמן הטבח לאסרו: ואמר. רבי לאו כל כמיניה לאסור מקולין לציפורי וכיון שלא הכריזו טריפה בו ביום הבשר מותר: רב. ירד לבבל ראה אותן שהן מקילין באיסור בשר להניחו ביד נכרי והחמיר עלייהו ואסר כל בשר שנתעלם מן העין וכדמסיק:

משנת אליהו

לאידך טעמא: לא צריכא דלא בהר הבית קדש. בפסחים ז' א' בתוס' ד"ה בהר הבית הקשו בשם ר"י היאך נמצאו שם הא אמר פ' הרואה לא יכנס בהר הבית במעות הצרורין בסדינו ותירצו דדוקא בפרהסיא דנראה הוא כמו הולך לסחורה אבל בצנעה שרי והתוי"ט הביא הקושי' זו דוקא לפי' הא' של הרע"ב בפ' במה דברכות דלפונדתו הוא חגור חלול שמשים בו מעות ודבריו מוכיחים דלפי' הב' שהוא פי' הרמב"ם שהוא נגד הזיעה א"כ ל"ק דשרי לילך במעות כיון דבמתני' לא מיירי באיסור לילך שם עם מעות ופנגה הוא דהא הרמב"ם גופי' במגלו פ"ז מהל' בי"ה הלכה כ' פוסק דאסור ליכנס במעות צרורין בסדינו ולא בלפונדתו ויתולאי נראה שהוא משום דתוספתא ערוכה היא בפ"ז דברכות לא יכנס להר הבית במעות צרורין בסדינו כו' ולא בלפונדתו האגורה לו מבחוץ משום שנאמר שמור רגליך כו' שלא כב"ת שאין למתני' ולשון התוס' מעות שבסדינו כו' וכב"ה בתוס' ב"ת כ"ו א' ואפשר דלפונדתו ס"ל כפי' הרמב"ם מלבא הקשו ממתני' דעדיפא לאקשויי מינה אם לא משום דבתוספתא מפורש מעות הקשו מתנה ואפשר דלשון התוספתא משמע דלפונדתו האגורה מבחוץ אלא מעות נ"כ אסור משום בזיון כדקאמר משום שנאמר כו' ובהג"ה פי' תי"ט במתני' לפונדתו ושיטת רש"י דתוספתא משמע דשניהם במעות מיירי אלא דזה בסדינו וזה בלפונדתו האגורה מבחוץ ורגילין לשום בה מעות ולכן פירש גם במתני' כן ולדעת הרמב"ם אף כי גירסתו נ"כ מבחוץ בתוספתא נ"ל דמתני' משמע לה למילתא אחריתא דהא פירושו נגד הזיעה מלבוש שנותן תחת בגדיו לקבל הזיעה ואין רגילין לילך בו כ"א כנגד שלבין עליו ולא"כ לא שייך האגורה מבחוץ אלא דמילתא אחריתי הוא ותרוייהו אסירי משום בזיון ומזה הפירוש דפליגי רש"י ותוס' עם הרמב"ם נראה דנחלקו ונפרדו שיטתם בסוגי' דפסחים במעות הנמצאות כי לרש"י פי' דעיקר טעמא דהואיל ושוקי ירושלים עשוין להתכבד לא קאי רק להסביר דלמה בירושלים בשעת הרגל מעשר ולא חולין כמו בהר הבית דשם לעולם חולין אע"ג דיש לתלות בירושלים ממעות שקודם הרגל נפול שמו בהר הבית והיינו מטעם דשוקי ירושלים עשוין להתכבד אבל לא הר הבית דמשופע ויחיוי משום דלמולקם בהר הבית היו יכולים לבוא עם מעות שלא כדרך בזיון ולא"כ הא דבהר הבית אף בשעת הרגל חולין ע"כ משום דאמרינן קודם הרגל נפול מהם שהביאו לשם מעות חולין דבשעת הרגל גם מה שהביאו היא מעשר וא"כ למה לא נימא הכי גבי ירושלים דקודם הרגל נפול אע"כ משום דעשוין להתכבד כו'. אבל הרמב"ם דשיטתו דלהר הבית אסור לבוא עם מעות בכל ענין כדקתם כתבו בפ"ז מהל' ב"ה. וטעמא דבהר הבית חולין מפרש הרמב"ם במתני' כמו דמשני בירושלמי שהגזברין מחללין המעות על הבהמה והמעות נעשו חולין ולא ימצא בהר הבית רק חולין לכן שיטתו בסוגי' דפסחים עם דטעמא דהואיל ושוקי ירושלים לא קאי אשינוי דבהר הבית מירושלים כדינא דשעת הרגל. כדפירש במתני' טעמא דשעת הרגל משום שכל ישראל יש להם או מעות מעשר כבואם לעלות לרגל וכן בהר הבית נ"כ מטעמא דירושל' שאין שם רק חולין אלא מפרש דקאי לירושלים ובשאר ימות השנה ולכן סתם הרמב"ם ז"ל בהלכות מ"ש ונ"ר פרק ו' הלכה ט' ו' מעות הנמצאות בירושלים כו' הרי אלו חולין הואיל ושוקי ירושלים מתכבדין בכל יום כו' כד"ה בשאר ימות השנה אבל ברגל הכל מעשר מעות הנמצאות לפני סוחרי כו' והנמצאות בהר הבית לעולם חולין שמוקמן מתרומת הלשכה שחללום הגזברין על הבהמה. נראין דבריו להדיא דטעמא דהואיל לא קאי רק אשאר ימות השנה. רק שנ"ע למה לן טעמא על שאר ימות השנה בירושלים שרוב העיר חולין הו"ל משום שסמוך לרגל מאחריו ועי' בשיטה מקובצת נ"ר בגלל ב"ה שם שכתב בשם הרא"ד דהטעם קאי על שאר ימות השנה גלגל דנימא משעת הרגל נשארו שם וגם נ"ע למה השמיט הרי"ף והרמב"ם כל סוגי' דפת שעיפשה וכן אוקימתות דאוקימתו למולדי כתיבה של חולין כו' ופסק הרמב"ם שם הלכה י"א כסתמא דברייתא תיבה של חולין כו' דחולין כתב ריבא ולי"ע ולשון התוס' שבקשו היאך נמצאו שם בהר הבית חולין תמוה שהוא נגד סוגי' דירושלמי שהגזברין היו מחללין ולשיטתם היו להם להקשות אמאי בהר הבית אף ברגל חולין הא מגילין שם מעות מעשר נ"כ לשיטתם שאינו אסור להביא מעות לשם רק דרך בזיון וכ"ה שיטת רש"י וכרש"י שבכריף מפורש משום בזיון ע"ש ולי"ע בדעת הרמב"ם הנ"ל: ה"ג היסח הדעת פסול וטעון עיבור צורה כו' כפ"ש בפנים. ועי' מה שפי' בקונטרס ויקר נראה לי נגיר שזהו טעם רבינו הגדול משום דבפסחים (ע"ג א') פליגי בה ר"ל ורבי יוחנן ס"ל דפסול טומאה הוי ור"י ורבי הושעיא דהכא כשיטתא חדא קיימי דר"י תלמידיה הוא וישעם פרת רבינו מדפרישית בקונטרס דבעולה מספיקא דטומאה טהור כדאמרינן בפסחים (י"ט ב') שורה רה"ר היא וספק ברה"ר טהור וכן הנמצא בירושלים נ"כ טהור מספק טומאה דמפקין בעירובין (ק"א א') דירושלים רה"ר היא אמר ששרגו בה פרצות וכן מוכח סוגיה דפסחים (פ"ג א') ועי' תוס' שם ד"ה תוחב כו' ד"ש לאסור רה"ר בירושלים כו' ללתר שנפרצו בה פרצות ועיין שם כי' דלאוקולה דלאוריית' כו' וכ"פ הרמב"ם בפ"ה מהל' ק"פ הל' י"ח ואף אמ"ל דירושלים כרמלית היא מחלוק הסוגיות והמסקנות אינו ענין לגיאה דדין דהא פסק הרמב"ם בפרק כ' מהל' אבות הטומאה הל' ב' דכל שהיא כרמלית לענין שבת הוי רה"ר לענין טומאה וכוא בפ"ו דטהרות ולא"כ אף דליכא למיחש לטומאה ספק טומאה טהור

ריבב"ן

שאין לוקין עליהן אבל אסור באכילה אברין נבילות ולוקין עליהן משום נבילות: **ובשעת הרגל שהבשר מרובה אפילו אברין מותרין.** ודוקא מותר משום נבילה אבל באכילה אסור ואע"ג דאמרינן ט' חנויות כולן מוכרות בשר שחוטה וא' בשר נבילה ולקח מאחד מהן ואינו יודע איזו לקח ספיקו אסור ובנמצא הלך אחר הרוב ומותר באכילה התם חתיכות ולא הרגיש כשנפל אבל אברין שמא נתגלגל והשליכוה ולא נפלה מידו דמתוך כובדה היה מרגיש לפיכך השליכוה לאברין: **בהמה שנמצאת וכו'.** בפ"ב דקדושין מייתי להא זכרים עולות ופריך זכרים עולות הוא דהוו ושלמים לא הוו אמר ר' הושעיא בבא לחוב בדמיה עסקינן וה"ק חיישינן שמא עולות נינהו ור"מ היא דאמר הקדש במזיד

תקלין חדתין

מה טעם בשעת הרגל מעשר ולא אמרינן קודם הרגל נפלו כדאמרינן בנמצאין בהר הבית הואיל ושוקי ירושלים עשויין להתכבד בכל יום מפני הטיט ואי נפול קודם הרגל הוי משתכחי בשעת כיבוד אבל הר הבית מתוך שהוא משופע והרוח מכבדתו מעפרו ועוד שאין אדם נכנס באבק שעל גבי רגליו ואינו עשוי להתכבד: **גמ' לא צריכא כו'.** פריך על מ"ש בהר הבית לעולם חולין. וכי לא צריכא שלא יהיה בהר הבית אלא קודש דמתרומת הלשכה נקחין שם המעות והן קודש דמעין אסור להביא שם מעות כדתניא בתוספתא פ"ז דברכות ולא יכנס במעות הצרורין לו בסדינו אע"ג דנימא דדוקא דרך בזיון אסור להביא לשם מעות בפרהסיא כמו בסדינו שנראה שהוא דרך נגלוי כהולך לסחורה אבל בצנעה שרי מ"מ למה לעולם חולין והלא שם מעות קדש מצויין: ומשני **חזקה שאין כו' עד שהוא מחלל על הבהמה תחלה.** וכל המעות הנמצאים שם חולין ולפי השני נ"ל אף על גב דברגל אפשר שיבוא לשם מעות מעשר גם כן מכל מקום כיון דמעות דמקומן רק חולין ומחולה לה בפרהסיא אסור רק בצנעה ה"ל חולין רובא ולכן הכל חולין: **מתני' איברים עולות.** שכן דרך העולות שכולן כליל ואין חותכין אותן חתיכות ודי לכן לעשותן איברים איברים מה שאין כן חטאות שנאכלין חותכין אותן לחתיכות:

בירושלים וכחי שלמים. כי שלמים נאכלים בכל ירושלים ולפיכך תופשין כבשר הנמצא שם שמא הוא שלמים ולכן דינן כשלמים: **זה וזה.** בין שנמצא בעזרה בין שנמצא בירושלים: **תעובר צורתו.** שיפסלו ודאי בנותר וכדמפרש בגמרא ומה שיש תועלת בין אם יהיה הבשר עולה או שלמים. היינו אם עבר אדם ואכלו חתיכות הנמצאות בירושלים או בכהן לחתיכות הנמצאות בעזרה אינם חייבים כלום שהן שלמים משא"כ איברים הנמצאים בעזרה אם אכלן חייב שהן עולה שכולה כליל: **בגבולין.** בשאר מקומות: **איברים נבלות.** דחיישינן שמא נבילה הוא וחתכו להאכיל לחיות או למכור ואם הוא חתיכות לא חיישינן להכי דאין דרך לחתוך חתיכות אלא מה שאוכלין אותו בני אדם ואם כן בשר שחוטה הוא ומותר באכילה והיינו דוקא בעיר שכולה ישראל אבל בעיר נכרים אסור מחמת בשר שנתעלם מן העין: **בשעת הרגל שהבשר מרובה.** אנ"ב בני אדם אין צריכין לחתכו חתיכות אלא שמבשלין אותו איברים ולפיכך אף איברים מותרים: **גמ' ה"ג ר"א בשם רבי הושעיא היסח הדעת פסול וטעון עיבור צורה.** כלומר דאיכא למ"ד דס"ל היסח הדעת פסול הגוף הוי שהוא מעלה בקדשים שנפסלין בכך ואפי' יבוא אליהו ויאמר שלא נטמאו כל אותן הימים שהסיח דעתו מהן אין שומעין לו ולהך מ"ד לא בעי עיבור צורה בפסול דהיסח הדעת ורבי הושעיא ס"ל כאידך מ"ד דהיסח הדעת פסול טומאה הוי מחשש שמא נטמא וכיון דלא חזינא ליה שנטמא אלא חששא בעלמא לכן א"א לשרפו בלא עיבור צורה שמא לא נטמא והוי דאמר פסול וטעון עיבור צורה: **מתני' אמרה כן תעובר צורתו ולא לבית השריפה.** ואי ס"ד פסול הגוף הוא ל"ל עיבור צורה: **ויאות.** מפרש טעמא דמתניתין דמצריך עיבור צורה לשרוף יהא בנידון דידן דליכא בהא מילתא אלא ספק טומאה ומתני' איירי בעזרה וקי"ל בפסחים (י"ט ב') דעזרה רה"ר לטומאה וכן ירושלים ג"כ קי"ל דהוי רה"ר כדאמרינן בעירובין (ק"א א') וקי"ל דכל ספק ברה"ר טהור ולמה יצטרך עיבור צורה ולשרפו לאלתר דס"ל דפסול טומאה הוי: **דלאכלו אי אפשר.** גם דמחשש טומאה הוי טהור בכה"ג אבל יש לחוש שמא היא נותר דהא בנמצא איירי מתני' והוי שמא נתקלקלה צורתו לשורפו אי את יכול שמא לא נתקלקלה צורתו ולכן אי אפשר כי אם שתעובר צורתו ויצא לבית השריפה: **נמצא בגבולין כו' רבי קריספא כו' איברי נבלות לוקין כו'.** דלאו לאיסור אכילה בלחוד משום חששא אלא דודאי נבילה ולוקין על אכילתה דאיברין מוכיחים דודאי נבילה היא וחתכה להאכילן לחיות או למכרן לנכרים או לזרקן לאשפה: **חתיכות מותרות.** וכי לא ממש מותרות משום שאין דרך נבילות לחתכן לחתיכות רק לבשר שחוטה ה"נ באיברים נבילות ממש: **מחרוזות מותרות.** קשורות כחוט לפי שאין דרך לחרוז נבילות ולכן אף איברים מותרים בגבולין. ולי נראה דגם אריסא קאי בנמצא בעזרה וכדתניא בתוספתא פרק בתרא דמכילתין בשר שנמצא בעזרה מחרוזות מותרות שאין עושין בשר הקודש מחרוזות שע"ג אשפה בכל מקום אסור: **נתחלפו לו.** היינו שלקח ואינו יודע מאיזה מהן לקח ספיקו אסור דכל קבוע כמחצה על מחצה דמי וספק איסורא לחומרא: **ולנמצא.** בשר הנמצא בקרקע בין החנויות: **אחר הרוב.** דכל דפריש מרובא פריש דכיון דפריש אין כאן קבוע: **הנמצא ביד נכרי כנמצא בפלטיא.** והולכין אחר הרוב וקמ"ל דאף בידי נכרי מותר והוא שרוב טבחי העיר ישראל: **מסמיך לרבי מנא.** שר' מנא היה נשען עליו: **מקטע מן סוסיה.** מחתך מן סוס שלו ונשאו לחוץ: **ה"ג לית הדא כו'.** כלומר שנדמה לדברי רבי יוחנן שהתיר נמצא ביד נכרי דהא ודאי שנכרי מוליא בשר נבילה: **והוא שראהו יוצא.** שם התיר ר"י והכי היא עובדא שראינו לא יצא הנכרי ממקולין של ישראל: **קופר.** בשר: **ולא מיתן ליה.** שהיו שונאים זה לזה: **לחד ארמאי.** לנכרי אחד שלקח מהטבח הוה בשר כמו שהיו רגילין הטבחי ישראל ליתן לנכרי בשר שימכור במקולין להשתכר בו ולטריפה ליכא למיחש דבתר רוב טבחי העיר שהם ישראל אזלינן: **ולא נסבית ע"כ.** שלא כרצונך לקחתי מבשר שלך: **לא בשר נבילה כו'.** שמתי לנכרי: **לא כולא מינה כו'.** אינו נאמן זה הטבח לאסור מקולין של העיר וכי בשביל

מסורת הש"ס

א) עי' פסחים לד א, ב) תוספתא פ"ג ה"ח, ג) פסחים ט ב וש"נ, ד) עי' חולין נה א,

◆

עין משפט נר מצוה

* א מיי' פרק י"ח ממ"א הל"א טור שו"ע יו"ד סימן קי סעיף ג:

יא ב מיי' שם הלכה יב טור שו"ע שם סימן סג:

◆

נוסחת הבבלי

(א) א"ר חייה בשם ר"י כו': (ב) ר"י בר חנינא כו' ר"י בר חנינא כו': (ג) ר"א בר' חנינא כו' ומפיק לשוקיה א"ל כו' מזבין קופר גבי טבחא כו' בר נש נחית משומי בשר אסקופתיה גו נהרא אינשיתא ופליק לי' כו' בסוקא טעין קופר כו':

◆

הגהות הגר"א

[א] ה"ג היסח הדעת פסול וטעון עיבור צורה. וה"פ דהא איכא למ"ד דס"ל היסח הדעת פסול הגוף הוי שהוא מעלה בקדשים שנפסלין בכך ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמא כל אותן הימים שהסיח דעתו מהן אין שומעין לו ולהך מ"ד לא בעי עיבור צורה בפסול דהיסח הדעת ור' הושעיא ס"ל כאידך מ"ד דהיסח הדעת פסול טומאה הוי מחשש שמא נטמא וכיון דלא חזינא ליה שנטמא אלא חששא בעלמא לכן א"א לשרפו בלא עיבור צורה שמא לא נטמא והוי דאמר פסול וטעון עיבור צורה: [ב] א"ר יוסי ויאות לאכלו אין את יכול כו' לשריפה אין את יכול שמא לא נתקלקל' צורתו לפום כן כו' כצ"ל: [ג] צ"ל א"ל לית הדא היא דא"ר יוחנן כו'. כלומר שנדחו דברי ר' יוחנן שהתיר נמצא ביד נכרי דהא ודאי שנכרי מוליא בשר נבילה: [ד] תיבת ר' נמחק:

◆

ציון ירושלים

פי' קבה ובתומי' וקצות החושן ובשוכב [נתיבות] ודוק היטב: הסיע דעת טעון עיבור צורה. עיין תוס' חגיגה דף כה מ"ש בזה בשם רבינו אלחנן ודבריהם תמוהין וכבר האריך בזה בס' שיח יצחק על חגיגה ועי' מל"מ פי"ט מפסוה"מ הל"ד שלא זכר מדברי הירושלמי הנז ועיין נל"ח פסחים דל"ד:

◆

גליון הש"ס

[א] עי' פסחים דף לד ע"א ונ"ע אמאי מקשה שם מברייתא ולא ממתני' דהכא ועי' ק"ע ד"ה ויאות וקשה א"כ אמאי בעי עיבור צורה בנמצא בירושלים הא הוי היסח הדעת: [ב] עי' ק"ע ועי' בחולין דף נה ובפרש"י שם מבואר לאיפך דלרב החתיכו' אסורות באכילה ואיברים נבלות ולוקין עלייהו ע"ש וא"כ גם כאן פי' מותרות לא ממש היינו שאינן מותרות לגמרי ודכוותה איברים נבלות היינו דאף לוקין עליהן ודוק: [ג] עי' כתובות דף טו ע"א מנ"ל לר"י וסו' התם לחומרא ע"ש ונ"ע דמבואר כאן בתשע חנויות מוכרות נבלה דאמרינן כל קבוע כמע"מ אף לקולא, ועי' בשו"ת רדב"ז ח"ד סי' קי ס"ק טו: